

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 41. Justinia S. Ambrosio infesta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

ctu execrati, inquit: fidei integritatem amiserunt. Imperator Theodosius ad hunc libellum respondit, dato ad Cynegium Rescripto, quo Gregorium in Hispania, & Heraclidem in Oriente Episcopos vitæ sanctæ, & laudabilis dicit, & prohibet, ne quis hujus Communio- nis hominibus quocunque modo mole- stus sit, utpote in fide Catholica vivere, & mori desiderantibus. Ita Theodosius horum Schismaticorum fraudibus patuit. Non tamen apparet hoc Rescriptum multum utilitatis attulisse ipsorum Se- ctæ, quæ brevi post tempore extincta est. (*)

§. XLI.

Justina S. Ambrosio infesta.

Ea ipsa pax, cujus inter Maximum, & ^{Sup. §. 28.} Valentinianum stabiliendæ S. Ambro- sius Auctor fuerat, Imperatrici Justinæ juvenis Principis Matri otium fecit, per- sequendi sanctum Episcopum, quod ei vi- vo Valentiniano Marito suo, aut Gratia- ^{Ruff. II. c. 15}
no

(*) Hier ist eine kurze Anmerkung des Ueber- setzers, in welcher er noch den schon verstorbenen Pabst Damasus verfolget. Die 2. Schismatici aber Marcellinus, und Faustinus, die offenbare Lügen, sonderlich von dem Bischoffe Osius in ihr Libell eingerücket, sind bey ihm die hochwerthe- ste Zeugen.

Sæculum IV. no non licuisset. Cum prope esset festum Paschæ anni 385. misit Justina ad

A. C. 385. S. Ambrosium, qui peterent, ut Ecclesiam concederet, in qua Ariani, quos apud se

Ambr. ep. 20. habebat, congregari possent. Primo Ba-

ad Sor. n. 1. silicam Porcianam petierunt, quæ extra

Mabill. Itin. urbem erat, & hodie S. Victoris nomine

Ital. p. 17. dicitur. Paulo post Basilicam novam

Ambr. ep. 20. altera majorem, & intra mœnia positam,

n. 2. sibi postularunt. Qui primum missi fuerant, Comites consistoriales dicebantur,

nempe in rebus, bonum publicum tangentibus, Principis Consilarii, petentes,

ut Basilicam Arianis designaret, & populum, forte seditionem moturum, cohiberet.

Respondit Ambrosius; qui templum Dei inimicis traderet, non Episcopum, sed proditorem fore. Hæc die

Veneris ante Dominicam Palmarum facta; sequenti die Sabbati Præfectus Prætorii Ecclesiam intravit, ubi S. Ambrosius erat cum populo, atque persuadere nitebatur, ut saltem Basilicam Porcianam concederet! ad hanc vocem populo clamante, ait Præfectus, se rem ad Imperatorem delaturum.

n. 3.

n. 4.

Die Dominica post lectiones S. Scripturæ, & exhortationem, dimissis Catechumenis, S. Ambrosius Symbolum in Baptisterio Basilicæ quibusdam Competitoribus explicabat. Competitores erant, ut dictum, Catechumeni selecti, qui

qui tota quadragesima præparabantur ad
baptismum, festis Paschalibus recipien-
dum. S. Ambrosio, his occupato, nun-
tiatur, missos esse ex Regia Decanos, qui
in Basilica Porciana, scuta Cæsarea sus-
penderent, quo audito populi partem
illuc confluere. Hi Decani erant quod-
dam apparitorum genus, & scuta Cæsa-
rea, in velis picta, si alicubi suspende-
rentur, indicabant, illam domum, aut
Hæreditatem ad Imperatoris Dominium
pertinere. Accepto nuntio, S. Ambro-
sius ab incepto non destitit, sed Missam,
id est, Oblationem inchoavit. Ipso S. Sa-
crificium (*) offerente, adsunt, qui indi-
cant, quemdam Castulum, Arianorum
Presbyterum, cum per plateam incede-
ret, a populo fuisse comprehensum; tum
vero S. Ambrosius amarissime flere, & in
ipsa Sacrificii actione Deum rogare, ne
permitteret, in causa Ecclesiæ cujusquam
sanguinem fundi, aut certe nullius alte-
rius nisi suum, quem promptissime non
modo pro populi sui, sed etiam hæreti-
corum salute daturus esset; statimque
missis Presbyteris, & Diaconis Arianum
illum Presbyterum periculo liberavit.

Popu-

(*) Vocem: *Sacrificii*, nempe luculenta
contra se testimonia, Interpres Protestans more
suo declinat.

Hist. Eccles. Tom. IV.

C c c

Sæculum IV.
A. C. 385.

Sup. l. XI.

S. 21.

n. 5.

Sæculum IV. Populum resistantem aula seditionis
 A. C. 385. incusavit; illico graves pecuniarum mul-

n. 6.

L. 8. C. Th. de
 indul. crim.

S. Ambrosius

ctæ in totum mercatorum collegium de-
 cernuntur. Multi vinculis dati sunt in-
 tegra hebdomada majori, qua mos erat
 vinctos dimittere secundum ultorum
 Imperatorum leges; imo secundum le-
 gem ab ipso Valentiniano hoc eodem
 anno 23. Febr. latam. Hoc quidem ve-
 rum, in illis legibus reos læsæ Majesta-
 tis excipi. Tribus diebus a mercatori-
 bus ducentæ libræ aureorum exactæ sunt,
 id est, trecentæ Marcæ. Dicebant au-
 tem paratos se duplum dare, si modo fi-
 dem salvam præstare possent. Carceres
 mercatoribus erant impleti; qui Palatio
 ministrabant, qui ab Epistolis erant, Im-
 peratoris Procuratores, minoribus offi-
 ciis destinati, & qui sub diversis Comi-
 tibus serviebant, in aula detinebantur, &
 in publicum prodire prohibebantur, ne
 si cum cæteris conversarentur, spiritu
 seditionis afflarentur. Terribiles minæ
 viris, in Dignitate constitutis, intenta-
 bantur, nisi Basilicam Arianis traderent.
 Tandem persecutores ita exarserant, ut,
 si ansam dedissent Catholici, timendum
 fuisset, ne in extremam sævitiam prorump-
 erent.

n. 8.

Comites, & Tribuni ad S. Ambro-
 sium venerunt, jubentes, ut absque cur-
 ctatione Basilicam traderet; Imperato-
 rem

rem uti jure suo, cum omnia in Principis potestate essent. Respondit Præful: Sæculum IV. A. C. 385.

Si Imperator a me peteret, quæ mea sunt, agros, pecunias tradere non recusarem, quamvis, quæcunque mea sunt, pauperum bona sint; at res divinæ potestati Imperatoris non subjiciuntur. () Si vobis patrimonii mei desiderium est, accipite! si corpus vultis torquere lubens offero. Si vultis vincire, & ad mortem ducere, nihil mihi optabilius. Non confertis circa me populi cuneis me tuebor; non Sacrosanctum altare manibus complectar, vitam deprecans, sed pro altari mori gestio. In hæc verba S. Ambrosii zelus erumpebat, quod sciret, immisos esse armatos, (**)* qui Basilicam vi occuparent; præterea summo horrore concutiebatur, cogitans, fieri posse cædes, quas non urbis modo, sed totius Italiæ calamitas sequeretur. Vitam propriam in Sacrificium offerre cupiebat, ut averteret ab Ecclesia invidiam, & sanguinem humanum

Ccc 2 num

(*) Testis omni exceptione major, quos limites Jus Principum in Sacra habeat.

(**) Der deutsche Uebersetzer giebt: Weil er wußte, daß schon die Dragoner beordert waren. Herr Uebersetzer! im 4. Jahrhundert Dragoner? Vielleicht ist ihm hier dasjenige eingefallen, was in Frankreich im Jahre 1685. als das Edictum von Nantes abgeschaffet wurde, geschehen.

Sæculum IV. num servaret, quem sæva persecutio fu-
A. C. 385. sum ibit. Cum deinde instarent, ut po-
 puli furorem cohiberet, respondit: *Meum
 quidem est, populum non concitare, at mi-
 tigare animos in solius Dei potestate. Si
 vero creditis, populum mea præsentia ad
 seditionem accendi, pœnas exigite, aut in
 desertum, quocunque libuerit, me mittite.*
 His auditis recesserunt. S. Ambrosius
 tota die in veteri Basilica permansit, ad
 noctem vero in domum suam dormitu-
 rus concessit, ut præsto esset, si adveni-
 rent, se comprehensuri.

§. XLII.

Quæ in ista persecutione secuta sint.

D. II. Antequam illucesceret, domo egressus
 est, & Basilicam milites cinxerunt,
 qui ad Imperatorem nuntios misisse di-
 cebantur, si exire vellet, neminem obli-
 turum, & si ad Conventum Catholicor-
 um iret, præsidio se futuros, alias vero
 ad illum, in quo Ambrosius esset, transi-
 turos. Nempe milites omnes, sicut &
 cives Mediolanenses, Catholici erant;
 nulli hæretici, nisi pauci Imperatoris au-
 lici, & Gothorum ex Gente aliqui; Im-
 peratrix vero, quocunque iret, commu-
 nionis suæ homines secum trahebat, quo-
 rum nullus tunc præsentis periculo aude-
 bat prodire. S. Ambrosius ex populi ge-
 mitibus cognovit, Basilicam, in qua esset,
 a mai